

Kemenczky Judit

SZENT ISTVÁN ORSZÁGA

Csajka Gábor Cyprian emlékére

A természetes emberi jóság, amiből kifosztottak mindent.
 A termékenység fája, aminek az utolsó gyökérszárait is kitepték.
 A tűróképesség, amelyet csonkig lepusztítottak.
 Az irgalom, amely egyedül Istenben állandó.
 A vágy, amelyből eltűnik az édesség és a remény.
 A hit, amely a kereszten felkiált: Istenem, Istenem,
 miért hagytál el engem?
 A szépség, amely már nem leli önmagában örömét.
 A szomjúság kínja, miközben a házakat pincétől padlásig kifosztja
 a rázúduló pokoli árvíz, a leszakadó sziklakövek ördögi robaja.
 A hideg, miközben lángolnak a búzamezők és
 elrozsásodnak az örökzöld fenyők.
 A szerető sóhaj, ahonnan a hang elszabadult, és nem hang
 már, csak sóhaj.
 A tárgyak, amelyekről lepattogzott a lakk ragyogása.
 Az élelmiszerek, amelyek megpenészednek az éhenhalók
 tekintetének tükrében.
 A gyermekek, akik anyák után kiabálnak.
 Állatok a rájukszakadó üregekbe rejtőzve.
 Háború, amit megüzentek.
 Isten, aki ezt látja, és bennünk imádkozik a békéért.
 Ember, aki mindezt előidézte és nem ismer irgalmát.
 Én, aki pusztá kezével eszköztelenül mindezt egy tollal leírja.
 Madarak, akik közben a nyitott ablakon át az asztalomra szállnak
 és mozdulatlanul nézik az író kéz mozdulatát.
 Szeretet, amely nem képes fehér lángjait felemészteni;
 Csak ég, ég, ég, ég szüntelen, mint az örökkévalóság
 értünk meggyújtott gyertyája,
 fehér zászló a fekete, szénné égett falak fölé húzva.
 A Szent Szűz kezében a szív-kereszt;
 A felfoghatatlan hit, a megtörhetetlen remény.
 A remény sóhaja, hogy mindezt látva és tudva van Isten, személyes és él,

Aki véget vet ennek a felfoghatatlan rombolásnak!
 A gyermek Jézus, aki azt akarja, hogy mi mégis megbocsássunk.
 A parasztok, akik a búzát, a bort, a mézet az asztalokra felajánlják.
 Akik a csűröket, a kamrákat, a padlásokat, a pincéket a munka
 áldott gyümölcseivel megtöltik.
 Az asszonyok, akik az ünnepekre sütnek, főznek, akik mosnak, vasalnak,
 virágos abroszt terítenek, akik menyegzői párnákat hímeznek.
 A papok, akik mindezt megáldják.
 A szerzetesek és szerzetesnők, akik imáikban magukat önként
 a népért, az emberekért tiszta szívvel fölajánlják.
 A szent öregek, akik a szegénységben mindennap tisztára fürödnek.
 A bárány, akit értünk naponta a vágóhídon leölnek.
 A kecskesajt, a túró, a tejszín, amit titokban valami mással vegyítenek.
 Az ásók, a lapátok, a kapák, az ekék, a szénásszekér, az elgörbült kerék
 a roncstelepre hányt mezőgazdasági eszközök között
 az elgörbült pléhkrisztus egy száraz virágkoszorúval, amit a
 rozsdás tövisek közé helyezett egy munkáskéz.
 A gyárok leomló kéményei, a nyomorba fulladt ipartelepek.
 A szent őrző angyalok, akik mindezt némán, sírva,
 lehajtott fejjel körülállják.
 Magyar parasztok, munkások, cigányok, árvák, akiknek a polcairól
 eltűnt a liszt, a cukor, a vaj, a kenyér.
 Gyermekek, akik az elveszett éden smaragdzöld rétjein kidobált,
 szétesett háztartási gépek között nevetve, futva a szélben lebegő,
 szálldosó pillangókat kergetnek.
 Istenem az életnek mégse legyen értelme a vége:
 „Jézusom, ha jön
 a végnap, ismerj engem magadénak, Homlokomon piros véred,
 Tied vagyok, úgy ítélj meg, Jézus add, hogy hozzád térjek,
 Veled haljak, veled éljek!”
 Ez volt a vasárnapi templomi ének.
 Bükkaranyos, visszaszállunk a középkori zsolozsmából.
 Bükkaranyos!
 Üdvözöllek drága szent magyarok,
 Ti rózsakeresztes gyönyörű lovagok!

(Lyukasóra, 2006/1.)

KEMENCZKY JUDIT 1948-BAN SZÜLETETT BUDAPESTEN. VERSET ÍR, MŰFORDÍTÁSSAL ÉS KÉPZŐMŰVÉSZETTEL FOGLALKOZIK. DÉRY-DÍJAS.